

L'ordre va sortir de la Casa Blanca

El dia que van matar Marilyn

Des de fa sis anys, Leslie Gormine i Sacha Höbler investiguen l'assassinat de John i Robert Kennedy. Un dels capítols del llibre —que apareixerà als EUA el 1992— parla d'un altre assassinat fins ara no aclarit mai, el de l'actriu Marilyn Monroe.

Un llibre sens dubte explosiu serà publicat l'any vinent als Estats Units, es tracta del resultat de les investigacions que durant sis anys han fet Leslie Gormine i Sacha Höbler sobre dos assassinats no aclarits mai: el del president John Fitzgerald Kennedy i el del seu germà, el senador i candidat a la presidència Robert Kennedy. Durant les investigacions, però, Gormine i Höbler han descobert un altre punt fosc de la història dels nord-americans: la tràgica mort de l'actriu que va enamorar mitja humanitat: Marilyn Monroe. Les conclusions a què arriben els autors del llibre són explosives: no solament qüestionen i rebutgen la tesi més corrent, la del suïcidi, sinó que en proposen una altra: Marilyn va ser assassinada per tal que no parlés de les seves relacions amb els dos germans Kennedy. L'ordre va sortir de la Casa Blanca.

Dimarts 24 de juliol de 1962, a les 19h 30, des del seu despatx a la Casa Blanca, John Kennedy telefona el seu germà Robert, aleshores *attorney general* (ministre de Justícia): "¿Pots venir un moment", li diu. Al cap d'uns instants Bob entra al despatx de John, i aquest li proposa d'anar a donar un tomb pel parc. Per a tots dos germans això significa el mateix: parlar lluny dels micròfons. (Tal com va declarar Jackelyne en una ocasió: "El meu marit és l'home més poderós del món, aquí és a casa seva, però està completament segur d'estar vigilat a tota hora"). John explica la situació al seu germà. Tres homes dels serveis secrets, tres alts responsables, li han demanat entrevistar-se amb ell aquell mateix vespre. Només posen una condició: que la seva identitat romangui en l'anonimat, condició acceptada pel president. Efectivament, els arxius d'aquella data no contenen cap referència a aquesta visita. Fins

aquí no hi ha res massa anormal. Però el president està visiblement nerviós. Robert li pregunta: "¿M'estàs demanant que assisteixi a la reunió? John fa que sí amb el cap: "M'agradaria que hi fossis, però en un lloc des d'on ells no et puguin veure i que en canvi tu puguis escoltar la conversa. Quan se'n vagin et vindrà a buscar". Bob fa cara de no entendre el perquè de tant misteri. "Anulla tot el que hagin de fer —li diu John—, abans cal que llegeixis uns documents". L'installa en un lloc des d'on podrà seguir l'entrevista sense ser vist i se'n va.

EL DOSSIER HUNT

Malgrat tot, John Kennedy té alguns amics al si dels mateixos serveis d'espionatge i de contraespionatge, i alguns incondicionals al si del FBI. Són ells els que han redactat aquests documents.

Des de fa divuit mesos (la primera reunió va tenir lloc l'endemà de la investidura de John F. Kennedy), el multimilionari texà Lamar Hunt finança, sota el nom de TwoMadB (literalment, "dos boigs B", i sembla que B es refereix a Buster, és a dir, "noi"), una empresa l'objectiu de la qual és organitzar un complot, un complot criminal, ja que es tracta ni més ni menys que d'assassinar els dos germans Kennedy.

No hi ha error possible: els participants a les reunions mensuals han estat filmats des de tots els angles possibles. Dos senadors, membres del Congrés, industrials i periodistes estan implicats en la conjura. Diversos projectes d'assassinat han estat estudiats fins els més petits detalls... Avui tot això és del domini públic. Mentre llegeix el document, Bob fixa la seva mira en una fotografia. No li cal llegir el peu de fotografia per entendre. En la imatge hi apareix Lyndon B. Johnson, vice-president dels Estats Units, parlant anima-

dament amb L. Hunt i un tercer personatge. Aquest darrer és un home fort, corpulent, d'uns quaranta anys, d'aspecte esportiu. John i Bob saben molt bé de qui es tracta: K.R. és el número tres o quatre dins l'organigrama de la CIA. I és un dels tres "convidats" que el president espera aquest vespre.

LES ONZE EN PUNT

El president en persona surt a rebre els tres visitants i els condueix al seu despatx.

A un senyal seu, els tres s'asseuen al voltant d'una taula ovalada, darrera la qual hi ha una espessa cortina vermella. John Kennedy s'asseu a l'altre extrem. Sobre la taula hi ha whisky, ginebra i sues de fruita.

JOHN KENNEDY: Senyors, els escolto, vagin directes al gra. El meu temps és encara més preciós que el seu.

K.R.: Senyor president, s'ha posat en marxa una acció que té per objectiu impedir-li que pugui continuar exercint les seves funcions. Si no ens ajuda a trobar una solució, en els propers dies, o potser fins i tot en les properes hores, haurem perdut la partida.

J.K.: Semblen gent seriosa, ¿he d'entendre, doncs, que parlen seriosament?

K.R.: Hem vingut amb les mans buides. No hem dut cap document. O sigui que haurà de creure en la nostra paraula.

J.K.: I si no...

K.R.: ¿Què vol dir "si no"?

J.K.: Si els faig fóra d'ací cinc minuts o una hora...

K.R.: Avui és 24 de juliol...

J.K.: ¿És una pregunta?

K.R.: En certa manera, sí.

J.K.: Dones els contesto: sí, avui és 24 de juliol. ¿Alguna altra pregunta?

K.R.: El 4 de setembre, exactament d'aquí sis setmanes, el procés s'haurà posat en marxa. La resta no és res més

que una qüestió de detall. Per Nadal ja no ocuparà el seu lloc.

J.K.: ¿Alguna broma més?

K.R.: Senyor president...

J.K.: ¿Sí?

K.R.: ¿Estaria d'acord a...? Els meus amics i jo voldríem fer-li algunes preguntes. És el nostre deure fer-ho. Insisteixo que les respongui. Em sembla que entindrà el perquè.

J.K.: ¿O sigui, que es tracta d'un joc? Bé, això ho canvia tot. Apa, nois, som-hi.

K.R.: Senyor president, ¿ha tornat a tenir relacions amb la senyora Monroe, aquestes darreres setmanes? Vull dir amb l'actriu Marilyn Monroe...

J.K.: ...

K.R.: Vostè mateix ha dit que es tracta d'un joc...

J.K.: Tenen raó. Doncs, sí...

K.R.: ¿Té coneixement que el seu germà Robert ha estat de nou, ell també, l'amant d'aquesta dona? Vull dir la senyora Monroe.

J.K.: Continuem jugant al mateix joc, ¿no?

K.R.: Sí.

J.K.: La meua resposta és sí. Segons els meus coneixements, sí.

K.R.: Senyor president, ¿ho ha sabut pel seu germà o per aquesta dama?

J.K.: Siguí educat, senyor. Quan parli d'ella digui Marilyn Monroe. ¿Ha vist alguna de les seves pel·lícules?

K.R.: Senyor president, he de tornar a fer-li la pregunta. ¿Ho ha sabut a través del seu germà o a través d'ella?

J.K.: No m'agrada gens aquesta pregunta.

K.R.: A mi tampoc.

J.K.: ¿N'està segur?

K.R.: Sí.

J.K.: La meua resposta és: a través d'ella.

K.R.: Senyor president, des de fa uns mesos, la senyora Monroe té una relació estable amb un home que és l'amic íntim de Jimmy Hoffa... [Dirigent del sindicat del transport i enemic mortal de Bob Kennedy].

J.K. [Interrompent-lo]: Edger Hoover [cap del FBI] m'ho va explicar en aquest mateix despatx. Què volen que els digui... No sé... És mala sort, ja ho sé, però són coses que passen.

K.R.: Té una filosofia molt coratjosa, senyor president, deixi'm que li ho digui. Pel que fa al senyor Hoover, amb tot el respecte, està molt bé en el seu lloc.

J.K.: Veig que en alguns punts no com-

Marilyn Monroe.

M.GREENE/CAMERA PRESS

partim les mateixes opinions.

K.R.: Senyor president, ¿la senyora Monroe li ha explicat que està escrivint la seva autobiografia?

J.K.: No. Ho ignorava. Però és una excel·lent notícia. Qualsevol cosa que l'ajudi a superar aquesta etapa difícil per la qual travessa... ¿M'entenen? Estic segur que saben de què parlo.

K.R.: Clar, és clar. La senyora Monroe no escriu la seva autobiografia. La paraula escriure no és l'apropiada. De fet, el que fa és dictar-la.

J.K.: Ah, ¿sí?

K.R.: Sí, la dicta, o està a punt de dictar-la, per ser més exactes.

J.K.: ¿I aleshores?

K.R.: La persona de què li parlava sembla tenir un gran interès en aquest document. Fins el punt que està disposat a filmar la senyora Monroe mentre dicti... és a dir, mentre explica la seva vida.

J.K.: Ja veig. Com si es tractés d'un paper en la seva carrera.

K.R.: Aquesta pel·lícula provocaria una veritable desgràcia.

J.K. [Sobtadament malhumorat]: ¿I aleshores, ¿què proposen?

K.R.: Volem el seu consentiment per fer el que calgui per tal que la pel·lícula no es faci.

J.K.: ¿I després?

K.R.: Això és tot, senyor president. Només el seu consentiment.

J.K.: ¿Només el meu consentiment?

K.R.: Sí, i ara mateix.

J.K.: ¿Ara mateix? ¿Aquí? ¿El meu consentiment aquí? ¿De seguida?

K.R.: Sí, sí.

J.K.: ¿I quan tinguin el meu consentiment?

K.R.: Ens n'anirem.

El president s'aixeca. Fa una volta a la taula. Passa el braç per sobre l'espatlla de K.R. i l'acompanya, a ell i als altres dos visitants, fins la porta.

J.K.: ¿On aneu a aquestes hores?

No respon ningú.

J.K.: ¿Aneu a veure el vice-president?

No contesta ningú.

J.K.: A Lyndon no li agraden gaire les actrius, ¿no?

Silenci

J.K.: Bé, ben mirat, no li importa a ningú Lyndon B. Johnson. No té res a veure amb el tema aquest, ¿no?

John Fitzgerald Kennedy acompanya els visitants fins a la porta. En el moment que se'n acomiada diu: "Que Déu us protegeixi".

Dos d'ells afirmen haver sentit aquestes paraules. Però el tercer home, K.R., pretén, encara avui, que Kennedy va dir: "Que Déu la protegeixi".

Aquella nit els dos germans Kennedy no van fer cap comentari. Una minyona i un guarda de seguretat van trobar-los l'endemà al matí asseguts davant la taula, silenciosos, com si reflexionessin profundament. Eren les sis del matí i el sol començava a aixecar-se sobre Washington.

Deu dies més tard, la matinada del dissabte 4 d'agost, Marilyn Monroe va ser trobada morta.

Menys de cinc-cents dies després, John Fitzgerald Kennedy, president dels Estats Units d'Amèrica, va ser assassinat a Dallas.

¿Els mateixos assassins?

La resposta és: sí.

Després li va tocar el torn a Robert Kennedy, senador i candidat a la presidència de la nació.

La mort va reunir aquells que la vida havia, primer, unit i, després, separat.

Leslie Gormine i Sacha Höbler

© L'Autre Journal

Traducció de Clara Martinell